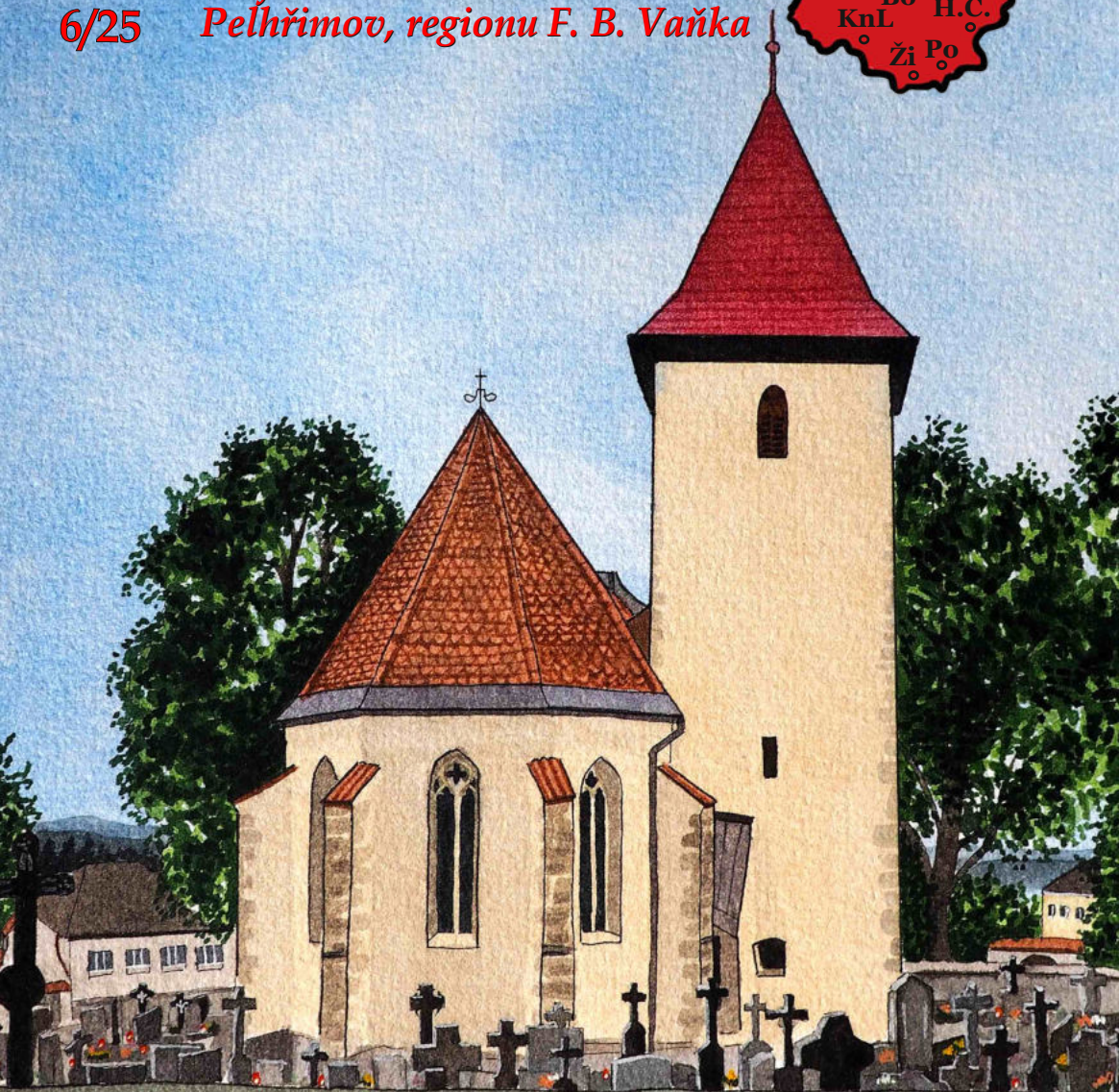

Na srdci

6/25

(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Farnost: Chvojnov

Doporučený
příspěvek: 40 Kč

Malba: Tereza Páralová

Kdy jste naposledy hovořili s někým o své víře?

V průběhu velikonoční doby v rámci liturgie více než kdy čteme ze Skutků apoštolů. První křesťané žili v převážně pohanském světě. Dnes jsme ve velmi podobné situaci. Žijeme ve světě, který je vzdálen Kristu a jeho učení. Každý z nás to dobře vnímá. Trápíme se otázkou, jak víru nejen uchovat a předávat v našich rodinách, ale jak ji také nabídnout světu. Proto pro nás může být čtení Skutků v mnoha ohledech inspirativní.

*Chtěl bych podtrhnout jednu skutečnost. Učedníci jsou rozesláni **po dvou**; když byli **pohromadě**, Ježíš stanul **mezi nimi**; setroávali ve **společných** modlitbách; apoštol Pavel si bere na cesty **pomocníky** ... Tedy společenství.*

Víra se uchovává a předává ve společenství, které sdílí víru, žije z víry, utorzuje se v postojích víry. Nejde jen o společenství, které posedí u občerstvení. Ale o takové, kde se sdílí život z víry. Je jistě mnoho forem takových malých společenství. Chci upozornit na jednu z nich, a to jsou kurzy Alfa.

Možná se zdá, že jsou určeny hlavně pro ty, kdo zatím neobjevili víru. Ale ony nám pomáhají v první řadě objevit sílu společenství, ve kterém se žije z víry. Všem je srdečně doporučuji. Ano, vyžaduje to určité úsilí a nasazení. Ale pokud nám jde o to uchovat a prohloubit víru, je to investice, která se bohatě vrací. Možná se některým zdá, že nedělní bohoslužba je dostatečné společenství. K tomu nám II. vatikánský koncil říká, že eucharistie je pramen, ale i vrchol života z víry. Musí jí tedy něco předcházet a něco na ni navazovat.

Chceš-li uchovat žár, nechej uhlíky pohromadě. Chceš-li, aby co nejdříve uhasly, rozhrň je. Na závěr dovolu otázkou: „Máš své společenství, kde můžeš sdílet svůj život z víry? Kdy naposledy jsi s někým hovořil o tom, jak se Ti daří žít svou víru?“

P. Josef Sláčík, vikář v Pelhřimově

Na srdci - měsíčník farností vikarátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 16. června.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktoři: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz), Tomáš Březina. Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 620 ks). Registrace: MK ČR E 24463.

Príspevek lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo).

Děkujeme za podporu! Archiv čísel najdete na **farpel.cz**.

1. Sedmá neděle velikonoční

3. Sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků

5. Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka

6. Sv. Norberta, biskupa

8. Slavnost seslání Ducha Svatého

9. Panny Marie, Matky Církve

11. Sv. Barnabáše, apoštola

12. Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze

13. Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve

15. Slavnost Nejsvětější Trojice

19. Slavnost Těla a Krve Páně

21. Sv. Aloise Gonzagy, řeholníka

22. Dvanáctá neděle v mezidobí

24. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

27. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

28. Neposkvrněného Srdce Panny Marie

29. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

30. Sv. prvomučedníků římských

Z osobností měsíce: svatý Antonín z Padovy

Snad každý z nás již prosil sv. Antonína o znovunalezení ztracené věci, víme ale něco o jeho životě? Žil na počátku 13. století. Jeho život byl plný zvratů. Roku 1212 vstoupil k augustiniánským kanovníkům v portugalské Coimbre a přijal kněžské svěcení, o osm let později přestoupil do františkánského řádu a vydal se hlásat Boží slovo do Maroka. V Africe ale onemocněl. Při zpáteční cestě silná bouře neplánovaně přirazila loď k Sicílii. Odebral se proto do Assisi a odtud do osamělého kláštera Monte Paolo. Zde se začalo projevovat jeho mimořádné řečnické nadání a stal se mistrem v hledání tisíců „ztracených ovcí“.

Vyčerpán misijními cestami se uchýlil roku 1231 na statek u Padovy, kde ve svých 36 letech zemřel se slovy „vidím svého Pána“. Mezi světce byl přijat již jedenáct měsíců po své smrti, byl to nejkratší proces sva- tořečení v dějinách církve.

(tb)

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

- 1. 6. při mších ve Veselé a v Horní Cerekvi 1. sv. přijímání 9 dětí.
- 6. 6., první pátek - H. Cerekev, Počátky (17.00 adorace, 18.00 mše)
- 21. 6., dopoledne, Farní fotbalový turnaj, hřiště v Horní Cerekvi
- 22. 6. **pouť ke Sv. Janu Křtiteli** v Počátkách a v Horní Cerekvi
- 26. 6., 12-18.00, Veselá, adorace Nejsvětější svátosti
- 19. 7., pouť do Kostelního Vydří (**viz plakát**)

Chvojnov a okolní farnosti

- 1. 6., 8.00 – Chvojnov, první svaté přijímání
- 6. 6., 18.00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi, ukončení výuky náboženství
- 20. 6., 17.00 – Chvojnov, adorace před Nejv. Svátostí, 18.00 mše sv.
- 21. 6., 19.00 – Chvojnov, chvály (**viz plakát**)
- 22. 6., 8.00 – Slavnost Těla a Krve Páně - průvod s Nejsv. svátostí

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

- 14. 6., 14.00 – Ctiboř, poutní mše svatá v kapli Nejsvětější Trojice
- 15. 6., kvůli pouti na Křemešníku není mše sv. v Častrově
- 22. 6., bude se slavit Slavnost Těla a Krve Páně (8.00 Mnich, 9.30 Kamenice nad Lipou, 11.00 Častrov)
- 29. 6., 8.00 – Mnich, poutní mše sv., slavnost Narození Jana Křtitele

Pelhřimov, Křemešník

- 5. 6 a 19. 6., 19.00, společenství žen v učebně na faře
- 6. 6. a 22. 6., 19.30 hod. modlitby mužů fara – sál
- 7. 6., 7.30 hod. Živá růže – mše
- 11. 6.; 25. 6., po mši sv. (cca 18.45), biblická hodina na faře
- 14. - 15. 6., pouť na Křemešníku + pěší poutě (**viz plakát**)
- 20. 6. - 22. 6., 20.00-21.30 smírné modlitby, 40hodinová adorace 21. 6., 7.30, mše sv. Modlitby matek – v sále na faře
- 21. 6., 18.00, Mariánské večeradlo v kostele
- 22. 6., 9.00, tzv. „dětská“ mše sv. a první svaté přijímání, poté farní kavárna a hry pro děti
- 24. 6., 19.30, modlitba celého růžence, Křemešník

Personálie

Opožděně a s omlouvou přejeme vše dobré a hojnost Božího požehnání **P. Jaroslavu Maxovi Kašparů** k jeho 75. narozeninám, které oslavil 14. května. A snad můžeme připojit jeho typické pozdravy: "Deo dante, buďme zdraví aspoň do zejtra. A aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil."

Dne 19. června oslaví 15. výročí kněžského svěcení **P. Heřman Josef Róbert Dobranský**, farář v Červené Řečici. Děkujeme za jeho duchovní službu a vyprošujeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

Termíny prvních svatých přijímání

- 1. 6. Chvojnov 8.00, Veselá 9.30,
Horní Cerekev 11.00
- 11. 6. Lukavec 9.30
- 22. 6. Pelhřimov 9.00,
Pacov (slavnost Božího těla) 9.30

Z reakcí čtenářů: povzbuzení a příklad nezištné péče

Dobrý den, ráda bych přispěla na váš časopis Na srdci, občas se mi dostane do rukou. Je velice inspirující, žasnu, co krásných a zajímavých akcí pořádáte. **Ludmila Němečková, Boršov nad Vltavou**

Jen tak ledabyly jsem pohlédl na soutěžní fotografii (*pořádila ji Jitka Koubová – pozn. red.*) v čísle 4/25, kde je v podvečerní obloze vidět nějaký křížek. Až v květnovém vydání jsem zjistil, že je to kříž u Mnichu a jedná se vlastně o "můj" křížek. Objevil jsem ho před 15 roky u silnice z Mnichu k Betlému. Ležel mimo podstavec v hustých keřích černého bezu a šípků. Keře jsem vyřezal a kříž odvezl domů, kde jsem jej očistil a zbavil rezu, aby se mohl natřít. Kamenný podstavec, který tam zůstal, se mezitím záhadně "ztratil". Tak jsme se synem vzdili podstavec z kamenů a křížek do něho upevnili. Po levé straně kříže je krásný dub, napravo jsem zasadil smrček a poblíž zhotovil jednoduchou lavičku s výhledem na Mnich. Mám u té silnice 4 křížky, jak říkám v "socialistické péči", tak se snažím několikrát do roka kolem nich posekat trávu aby byly dobře vidět. **Jiří Vrzal, Mnich**

Co znamená procházet Svatou bránou?

Svatá brána symbolizuje samotného Krista, který prohlásil: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude spasen“ (Jan 10,9). Kristus je branou, skrze kterou přistupujeme k Otci, a zároveň tím, kdo nám otevírá cestu k plnému společenství s Bohem.

V průběhu roku tak procházejí miliony poutníků různými Svatými bránami v římských bazilikách. Je to symbolické vyjádření touhy po duchovní obnově a vstupu do Boží náruče.

Ještě papež František zvolil pro tento jubilejní rok téma „**Poutníci naděje**“, které odráží potřebu solidarity a naděje v dnešním rozděleném a nebezpečném světě. Tímto chtěl zdůraznit, že víra a naděje jsou odpovědí na obtíže, kterým čelí moderní společnost. Naděje není jen očekáváním lepší budoucnosti, ale hlubokým zakotvením v Boží lásce, tedy nevyčerpatelném zdroji milosti – pro všechny.

Proto papež František 26. 12. 2024 poprvé v historii otevřel Svatou bránu také ve věznici - římském vězení Rebibbia. Toto gesto je výmluvným znamením naděje pro vězně a pro všechny lidi na okraji společnosti, kteří často zakoušejí nejen izolaci, ale i ztrátu důvěry ve vlastní hodnotu.

Zkusme projít svatou branou, jako výraz svého rozhodnutí světit svůj život Bohu, odevzdat mu své starosti a znovu ho pozvat do svého života.

(www.pastorace.cz)

Křemešnická pouť

14. - 15. června 2025

BOHOSLUŽBY

sobota 14.6.2025

17:00 P. Mgr. František Žák
následuje Večer chval

neděle 15.6.2025

8:30 P. Mgr. Josef SLÁČÍK
9:45 Korunka k Nejdražší Krvi našeho Pána Ježíše Krista
10:30 Mons. Pavel Posád
14:00 závěrečné požehnání

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY KOSTELA sobota, neděle 15:00 (začátek v kostele)

ŘEMESLNÉ TRHY sobota 14:00 - 19:00, neděle 8:00 - 16:00

MIMOŘÁDNÁ AUTOBUSOVÁ LINKA

Pelhřimov – neděle 15.6.2025 - 9:00 autobusová zastávka v ul. Říčanského → Pelhřimov u hřbitova →
Putimov → Křemešník zastávka u hotelu Křemešník a zpět v 15:00

V souladu s dekretem Apoštolské penitenciáře ze dne 13.5.2024 byl poutní kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku ustanoven pro získání plnomocných odpustků během celého jubilejního roku 2025.

Změna programu vyhrazena

PĚŠÍ POUŤ NA KŘEMEŠNÍK

slavnost Nejsvětější Trojice

SOBOTA 14. 6. 2025

13:45 – chvojnovský kostel
požehnání poutníků a jejich vyslání

✠ CHVOJNOV

8 KM PLEVNICE

✠ KŘEMEŠNÍK

PROSEČ P. KŘEMEŠNÍKEM

17:00 – poutní mše svatá

INFO: TOMÁŠ BŘEZINA
TEL: 721 413 276

Slavnost

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

se společenstvím NOVÝ Eden

„Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh,
ten, který jest a který byl
a který přichází,
Všemohoucí.“

Zj 1,8

Sobota 14. 6. 2025

17:00 – MŠE SVATÁ

18:00 – VEČER CHVAL

kostel Nejsvětější Trojice

Křemešník

Chceš se stát katechetou?

Obraz: generován AI

Pastorační středisko v Českých Budějovicích připravuje na rok 2025/2026 **kurz katechety**. Mezi jeho hlavní úkoly patří: vyučování náboženství, příprava na svátosti, formace ve víře, spolupráce s farností, vzdělávání a formace.

Kurz bude rozdělen do 6 částí, 4 budou trvat 3 hodiny (sobota dělená do čtyř 45minutových bloků). První a poslední část kurzu proběhnou v rámci víkendu. Termíny: **10. – 12. 10.**

2025, 8. 11., 10. 1. 2026, 14. 3., 16. 5., 12. – 14. 6. 2026

Na kurz je potřeba se přihlásit online (QR kód) a mít doporučení od kněze ve farnosti. Kurz probíhá v Českých Budějovicích, víkendové části na Hosíně. Přihlášky nutné podat do 30. 6. Bližší info: vesela@bcb.cz

Večer chval *ve Chvojnově*

21/6/25

19.00

farní kostel

„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán;
kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky.

A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.”

J 6, 51

 [farnost_chvojnov](#)

Kurzy Alfa

Přijďte hledat odpovědi..

Proč tu vlastně jsem?
Má život vůbec nějaký smysl?
Jde v životě ještě o víc?

Začínáme 10. září 2025.

Končit budeme 26. listopadu.

Každou středu od 18 do 21 hodin.

Fara Pelhřimov.

Součástí kurzů je i sobota s Duchem
svatým, kterou spolu prožijeme 18. října.

- neformální, zábavné a přátelské prostředí
- společná večeře
- krátká přednáška
- setkání ve skupinkách

Přihlášky do 24. srpna
v sakristii kostela
sv. Bartoloměje v
Pelhřimově nebo na tel.:

728 857 527

Zde můžete také zjistit
podrobnější informace.
Kurzy jsou zdarma.

Dvě svědectví účastníků kurzu Alfa

Drazí, chtěli bychom se s vámi podělit o dojmy z kurzu Alfa. U nás u obou bylo rozhodnuto hned, jak jsme viděli letáček v časopise „Na srdci“. Také nás oslovil pan vikář Josef Sláčík a nebylo o čem diskutovat.

Do kurzu jsme vstupovali plni očekávání, jak bude vše probíhat a co nás čeká. Alfa nejen splnila, ba ještě předčila všechny naše představy. Čekala nás spousta zajímavých přednášek a svědectví. Seznámili jsme se spoustou nádherných lidiček, kteří nám každý svým způsobem předávali lásku Kristovu. Jak společné večere, tak diskuze ve skupinkách byly opravdu přínosné a milé. To vše prohlubovalo lásku k našemu Pánu a touhu více ho poznat. Zde jsme také poznali, jak důležitá jsou společenství, kde můžeme sdílet své starosti a boly, lásku k našemu Pánu, prožívat společnou modlitbu a vědět, že nás nikdo nebude považovat za blázny. Kurz Alfa bychom doporučili všem, kteří ještě nenašli ukotvení v životě. Již nyní máme několik lidiček, které bychom rádi oslovili a Alfu jim vřele doporučili. Z celého srdce děkujeme celému týmu Alfy, zvláště manželům Smrčkovým, našim průvodcům manželům Bulantovým, otci Josefovi a všem, kteří kurz absolvovali. Dík za to, že jsme mohli být spolu s vámi.

Chvála Kristu! Eva a Josef Dvořákoví, Kámen

Kurzu Alfa jsem delší dobu odolávala, i když mi byl nabízen několika dobrými lidmi, kterým na mně záleží. Bůh je však trpělivý, a já se přeci jen na poslední chvíli přihlásila. Pociťuji za to velký vděk, protože v mém životě započaly pořádné změny. Alfa mi dala to, na čem skutečně záleží - a to jsou vztahy. Spřátelila jsem se s novými lidmi a prohloubila přátelství s těmi, které jsem už znala. Ale především jsem navázala živý vztah s Ježíšem Kristem a otevřela jsem mu své srdce dokořán. Děkuji organizátorům a doporučuji nejen "hledajícím", ale i lidem, pro které je víra pouhý zvyk.

Venda

VEČER *chval*

JEŽÍŠ JAKO UZDRAVITEL NEMOCNÝCH

"A pověst o něm se rozšířila po celé Sýrii. Přinášeli k němu všechny nemocné, stížené rozličnými neduhy a bolestmi, posedlé, náměsíčné a ochrnuté - a On je uzdravoval."

(Mat 4,24)

SOBOTA 28.6.2025

17:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

Pouť do Kostelního Vydří

sobota 19. 7.,
mše svatá v 19.00

trasa autobusu:

Nový Rychnov,
Horní Cerekev, Veselá, Počátky,
Žirovnice, K. Vydří).

Hlaste se ve svých farnostech
nebo na tel. 608 069 206

nejpozději do 1. 7.

STŘEDISKO VOLNÉHO ČASU SÍŤ

POŘÁDÁ

SÍŤFEST 2025

**zábavné odpoledne
pro rodiny s dětmi**

farní zahrada a okolí od 16:00
6. června 2025 Nová Cerekev

SETKÁNÍ

**HRY-SOUTĚŽE
A POZNÁNÍ**

**OPÉKÁNÍ
VLASTNÍCH
SPEKÁČKU**

**MŠE SV. PRO
RODINY S
DĚTMI OD
18:00**

"Náš" letošní Pochod pro život - reportáž z akce

Dne 26. dubna jsme se jako více než 20členná skupina poutníků-podporovatelů zúčastnili v Praze Pochodu pro život. Pro ty, kdo nevědí, o co jde, je to podpora myšlenky, že život člověka nezačíná „od někdy“, ale od početí a v souladu s Božím plánem...

A i když s tím třeba tak úplně a vždy nepočítáme, přesto stojí za každý život bojovat a jsou tu možnosti pomoci v každém směru...pomoci materiální i mentální, a touto organizací je Hnutí pro život (HPŽ).

Tak tedy i letos jsme se s chutí, důvěrou, nadšením a s příslibem krásného počasí jako bonusem vydali do Prahy. Akce začíná mší svatou ve svatovítské katedrále za účasti řady kněží i biskupů. Je je obětována za nenarozené děti, které nedostaly šanci přijít na svět.

Program pokračuje shromážděním na Hradčanském náměstí, kde vyslechneme zprávy z celoroční práce HPŽ, ale i několik svědectví těch, kterým organizace pomohla v neplánované situaci, ve složitém a nevratném rozhodování. Pak již přichází zmiňovaný pochod Prahou, který má končit jako vždy na Václavském náměstí.

Jsme už tak trochu zvyklí, že cestou potkáme skupinky těch, kteří potřebují vyjádřit svojí opačnou myšlenku ve smyslu „život sem,

Foto: Petr Synek/Člověk a víra

život tam“ a tak řvou: „Moje tělo, moje volba, nejsem inkubátor!“ a netuší, že život je darem, vzácností, obohacením a zázrakem.

My však tyhle skupinky odpůrců míváme klidně, s úsměvem, někdo s modlitbou na rtech, někdo v srdci, průvodem se nese hudba z doprovodného vozu a bezpečí legálního ohlášeného pochodu garantuje pořádková služba a přítomnost policie...

Letos jsme se však setkali s novou situací. Opět se odpůrci připravili s různými cedulemi, pokřiky, nepříjemnými klaksony a podařilo se jim zablokovat vlastními těly cestu tak, že jsme se museli zastavit na více než hodinu. Přesný čas jsme nesledovali - v naději, že půjdeme dál. Nakonec nám ale organizátoři předali informaci s prosbou, ať se v klidu opatrně rozejdeme postranními ulicemi a že se pochod završí pod Mariánským sloupem. Bylo by krásné a příjemné svědčit a psát jen o pěkných věcech, ale tak to v životě vždy není...

Závěrem chci říci, že účast na Pochodu pro život považuji za dobrou, bohulibou, smysluplnou věc, ale že i na takové akci může přijít výzva, kdy je potřeba uchopit vlastní trpělivost, opatrnost, pokoru, překonat posuzování selhání jiných osob a orgánů a najít sílu k modlitbě i za ty, kteří nejsou zrovna „hodní“ v našich očích.

Moc bych si přála, aby byl letošek jen výjimečnou zkouškou v rolích a úkolech všech povoláných, aby naše společnost dokázala chránit každý život - silně, čestně, opravdově a tak, aby se nemusela bát odpovědnosti za své činy a rozhodnutí. **Radka Příbylová, Chmelná**

Modlili jsme se za Izrael a žehnali mu přímo na místě

Od roku 2013 funguje v Jeruzalémě Československý dům modliteb. V domě, který je vlastně jen bytem v bytovce, v muslimské čtvrti na Olivové hoře, přímo proti Chrámové hoře, Skalnímu domu a hlavně Zlaté (Východní) bráně, se modlí českoslovenští správci za Izrael.

Správce tohoto domu (bytu) je asi 20. Jedním z nich je náš kamarád Martin Kunesch, který nás pozval, abychom část jeho modlitební služby strávili s ním a jeho ženou Monikou. S radostí jsme přijali pozvání a 1. 4. odletěli z Vídně do Tel Avivu, odtud jsme jeli vlakem do Jeruzaléma, kde jsme se potkali s našimi hostiteli.

Cestou do bytu nás Martin seznamoval s místními poměry, s historií Jeruzaléma i s tím, jak probíhají modlitby za Izrael. Ve středu ráno v 7 hodin jsme se sešli v modlitební místnosti, ze které je krásný výhled na Chrámovou horu, ke společné modlitbě formou chval, přímluvných modliteb, žehnání Izraeli, čtení liturgických textů na daný den a žalmů (viz foto dole). Tak jsme společně strávili 2 hodiny. Následovala snídaně a po ní jsme vyráželi do města.

Takto to probíhalo celou dobu našeho pobytu, kromě soboty, kdy je v Izraeli sabat, tedy den volna. Chodili jsme z Olivové hory, kde žijí muslimové, okolo židovského hřbitova nebo přes něj, přes údolí Cedron a do kopce do Starého města. Mimochodem Jeruzalém je prý o schodech, takže se chodí pořád nahoru a dolů.

Staré město je obehnané hradbami z 16. století, s osmi branami, má asi kilometr čtvereční, a je rozděleno mezi křesťany, Židy, Armény a muslimy.

Je protkáno spleť úzkých uliček s obchody, kostely, mešitami a tržnicemi. Navštívili jsme místa spojená se životem, smrtí a vzkříšením Ježíše Krista.

V Chrámu vzkříšení jsme

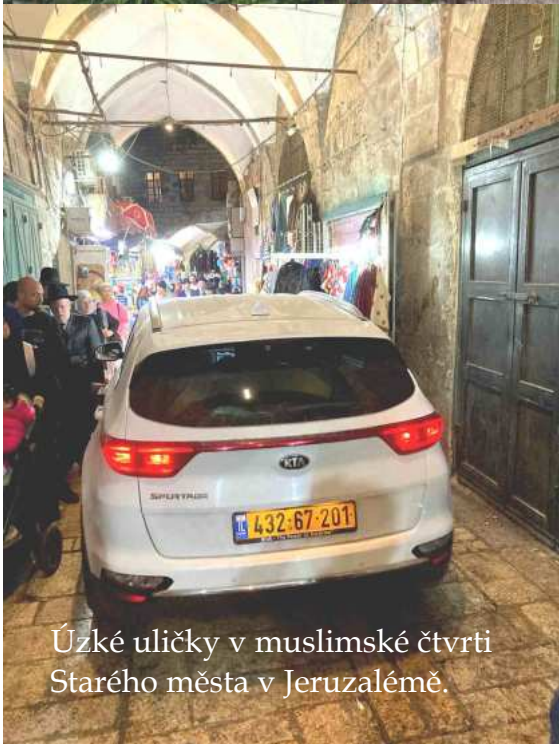
navštívili hrob, kde byl Ježíš pohřben, a Golgotu. Byli jsme v Getsemanské zahradě, v kostele, který stojí na místě, kde Petr zapřel Krista, a na dalších významných místech.

Navštívili jsme i Chrámovou horu, která patří s mešitou al-Aksá a Skalním domem muslimům. To je hora Moria, kde Abraham obětoval svého syna Izáka, zde stával asi od roku 960 př. Kr. první Šalamounův chrám a pak i druhý, který v roce 70 zničili Římané.

Procházeli se labyrintem uliček Starého města s mnoha obchůdky, kde jsme někdy smlouvali o cenu zboží, ochutnávali místní pokrmy a čerstvě vylisované šťávy z granátových jablek a citrusů. U zdi nářků jsme se modlili společně s ortodoxními Židy, nakupovali v židovské tržnici v pátek před sabatem, vychutnávali si ten orientální zmatek. Díky Martinovi se dostali na bohoslužbu mesiánských Židů i na chvály místního společenství. Prohlíželi si město z hradeb a pozorovali pořádek či spíše nepořádek na arabských střechách.

Jeden den jsme cestou k Mrtvému moři navštívily park Ejn-gedi, místo, kde se David

Olivovníky v Getsemanské zahradě

Úzké uličky v muslimské čtvrti Starého města v Jeruzalémě.

Oáza v parku Ejn-gedi

ukrýval před Saulem. V Mrtvém moři se nechali nadnášet vodou s 30 procenty soli. Večer se vraceli unavení a hladoví s 15 až 20 km v nohách, ale plní zážitků. Spát jsme chodili celkem pozdě, ale spalo se dobře, většinou jsme ani neslyšeli kvílivý zpěv muezzina, který ve 4:30 zval na první muslimskou modlitbu.

Dojmy a postřehy z Jeruzaléma? Určitě bezpečné místo s častými vojenskými hlídkami. Překvapilo mě, že tam se samopalem chodili i

Kaple Božího hrobu

Kupole chrámu Božího hrobu

kluci v civilu (vojáci, co nejsou ve službě), dále nepořádek po zemi i to, že se netřídí odpad, ale zároveň i čistota místních WC. Příjemné bylo i to, že kvůli válce v Gaze tam nebylo mnoho turistů a nemuseli jsme se nikde mačkat ve frontách.

Domů jsme se vrátili šest dní před Květnou nedělí. Pašije, které se ten den čtou, pro nás měly úplně jiný rozměr.

Večeřadlo, Olivová hora, Getsemany, místo, kde stál Kaifášův dům, Golgota, Boží hrob... Ta všechna místa už nebyla jen neurčitým obrazem,

Večeřadlo

Zed' nářků

Na snímku vlevo v pozadí Zlatá (východní) brána, kterou má podle židovské tradice přijít Mesiáš (proto ji také muslimové uzavřeli).

ale stala se živou hmatatelnou skutečností.

Myslím, že mohu říci za všechny účastníky, že tato pouť, poznávací a modlitební cesta, byla požehnaná a obohacující i to, že jsme rádi, že jsme měli možnost ji podniknout.

Pavel Poláček, Pelhřimov

Skalní dóm

údolí Kedron

A jeden zážitek podrobněji: cesta do Betléma

V neděli dopoledne nasedáme do linkového autobusu a vydáváme se do Betléma. Náš průvodce moc nadšený není, ale chce vyhovět našemu přání. Brzy poznáváme, že jeho obavy byly oprávněné.

Ačkoliv je Betlém v těsném sousedství s Jeruzalémem, obě města odděluje dlouhá a vysoká zeď. Z jedné strany je území včetně samotného Jeruzaléma kontrolováno Izraelem. Z druhé strany, kde leží i město Betlém, je území pod palestinskou samosprávou.

Vystupujeme na rušné ulici. Okamžitě je u nás několik taxikářů a přesvědčují nás, že dál už musíme pokračovat taxíkem. Dáváme jas-

ně najevo, že nehodláme využít jejich služeb. Chrám narození Páně se nachází nedaleko, asi kilometr cesty a my se chceme projít centrem města. Bohužel ne všichni to chápou. Asi 30letý muž jde vedle nás a s čím dál větší agresí na nás křičí.

Oddechli jsme si až po 100 metrech, když s přispěním jeho staršího kolegy konečně i on nás přestává pronásledovat. Přecházíme rušnou silnici a úzkou uličkou míříme do centra města. Až v této chvíli si začínám uvědomovat velký rozdíl oproti Jeruzalému. Nikde nejsou policejní ani vojenské hlídky, žádný bílý turista. Také křesťanské chrámy, jak se ukázalo, jsou všechny zavřené. Jedinou světlou výjimkou je bazilika Narození Páně.

Ulička je plná Arabů, místy v davu musíme jít hodně pomalu. Většina se na nás dívá s lehkým překvapením. Majitelé obchůdků se nám snaží vnutit své zboží. V tom se zdejší obchodníci od obchodníků v Jeruzalémě neliší. Z Jeruzaléma jsme poučeni, že do krámků nevstupujeme, pokud opravdu nechceme něco koupit. Jinak může být problém odtud odejít bez toho, aniž by vše proběhlo přátelsky a pokojně.

Taktikou nereagováním na nabídky obchodníků a vyhýbání se očnímu kontaktu se pomalu prodíráme směrem do centra. Konečně přicházíme na náměstí. V rohu za náměstím uvidíme schovanou a zdí opevněnou baziliku Narození Páně. Před chrámem je prostranství zaplněné auty, jedno vedle druhého.

Hrobka Abšaloma, třetího syna krále Davida

Procházíme mezi nimi úzkou uličkou. Hned se k nám přidává snědý muž, který se vyptává, odkud jsme a co tam děláme. Podle instrukcí nekomunikujeme a dáváme najevo, že s ním nechceme hovořit. Až u vstupu do chrámu, kde stojí hlídka, poznáváme, že ten zvědavý a neodbytný muž patří k místní ochrance.

Omlouváme se a vysvětlujeme, že jsme poutníci z České republiky. Pouští nás dovnitř. Při vstupu se musí dospělý člověk sehnout, aby se vešel do dveří. Vítají nás velkolepé, ale na výzdobu trochu strohé prostory chrámu, prakticky bez lidí.

Když se modlíme u oltáře, najednou přiběhne náš průvodce a volá, že vedle probíhá mše svatá. A opravdu, chrám Narození Páně je propojen chodbou s nádvořím kostela svaté Kateřiny, ve kterém zrovna probíhá arabská mše svatá. Jak jsme později zjistili, auta před chrámem patří právě místním arabským křesťanům. Chceme vstoupit dovnitř, ale ochranka nás nechce pustit. Pouští nás až tehdy, když náš průvodce řekne, že jsme katolíci.

To, co zažívám uvnitř, pokládám osobně za jeden z nejsilnějších momentů celé návštěvy Izraele. Ocítáme se na bohoslužbě v kostele plném lidí, převážně mladých rodin. Nápadná je radostná a slavnostní atmosféra. Vnímám přítomnost andělů, jako by se celé nebe radovalo z těchto odhadem 500 arabských křesťanů, kteří uvěřili v Ježíše Krista. Lidé jsou usměvaví, přátelští, když se zpívá, zní celým chrámem nebeská hudba. Je to pro nás nahodilé návštěvníky, po zkušenostech z ulic Betléma, naprosto nečekané. Raduji se s celým shromážděním lidu a na mysl mi přichází verš z Písma: „Lid, který bydlel v temnotách, uviděl veliké světlo...“.

Petr Holkup, Pelhřimov

Poutní mše u Váňovy studánky u Bohdalína - 8. 5.

Foto: Pavel Štángl

Velikonoční mozaika z Kamenice nad Lipou

Foto: Marie Maryšková,
Lukáš Krajíček
a Jiří Štángl

ČTVRTEK -
Poslední večere

PÁTEK - Křížová
cesta na Brádle

VIGILIE - křest

NEDĚLE - Vzkříšení

Boží milosrdenství ve Chvojnově se dotýkalo srdcí

První neděli po Velikonocích ustanovil papež Jan Pavel II. za neděli Božího milosrdenství, a to při příležitosti svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské, která zasvětila svůj život šíření důvěry v Boží milosrdenství.

Ve Chvojnově jsme tento svátek zahájili sobotní modlitbou chval a následně proběhla adorace v kostele, při které mohl kdokoliv přijít a v kteroukoliv noční hodinu setrvat v Boží blízkosti. Pro všechny z nás to byla noc, ze které si odnášíme krásné vzpomínky. Ráno jsme přivítali modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství a mší svatou.

Markéta Nýdrlová

Foto: autorka a Terezie Medová

Tradiční poutní mše v Těšenově a požehnání lesů, luk a polí u křížku rodiny Jedličkovy - 19. 5.

Foto: Stanislava Tichá

Farní zahrada ve Chvojnově (o)žila víkendovkou

O víkendu 25.–26. dubna se na chvojnovské faře konala již tradiční farní víkendovka, kterou poprvé svou účastí podpořily také děti z farnosti Vyskytná. Celou akci jsme začali páteční mší svatou, po níž následovala klasická "párková" večere se soutěží nejvíce snědených párků (bohužel rekord 15 kousků nebyl překonán).

Jelikož nám páteční počasí moc nepřálo, strávili jsme zbytek dne uvnitř fary a večer zakončili pohádkou Kouzla králů a společnou modlitbou. Naštěstí v sobotu se na nás již od rána sluníčko usmívalo, a proto jsme si celý den užívali venku hraním nejružnějších her, šipkovanou nebo malováním kamínků. Byl to požehnaný společný čas a už moc se těšíme na letní táborové dobrodružství!

Foto i text: Tereza Kostková

Svatá brána na Křemešníku přilákala také Slováky

Je Jubilejní rok a kroky mnoha věřících směřují do města měst, do centra církve, do Říma, aby prošli jubilejními branami a získali milosti a odpustky s nimi spojené.

První zastávkou pěveckého sboru sv. Ladislava ze slovenského Rajce na jejich pouti se stal Velehrad – místo, které má v našich dávných dějinách nezastupitelnou roli. Právě zde se usadili Konstantin s Metodem, kteří z Byzance přišli na Velkou Moravu, aby v řeči srozumitelné lidu hlásali a učili Boží slovo. V bazilice slavili poutníci mši svatou, ale také obdivovali nádheru Božího chrámu.

V Žirovnici se další den při prohlídce zámku a okolí dozvěděli zajímavé věci o výrobě perleťových knoflíků či vaření piva a pak už spěchali na Křemešník přejít další svatou branou. V Pelhřimově v němém úžasu absolvovali prohlídku překrásného města a kostela. Workshop v Muzeu Bible a následní mše svatá s Karolem Lovašem byli vyvrcholením toho dne.

Třetí den putování strávili v Želivě – v premonstrátském klášteře, který má v dějinách církve důležité místo. Po barbarské noci byl právě zde internační tábor pro kněze a mnichy, jejichž státní moc zatýkala, soudila a věznila... Na své si přišli i milovníci piva a architektury. Želiv je barokní perlou architekta Santiniho.

Čtvrtý den už patřil v plné míře P. Karolu Lovašovi a farnostem, které spravuje. Svým zpěvem pěvecký sbor posloužil na mších v Božejově a Libkově Vodě. Po milém přijetí a hojném pohoštění od farníků se poutníci vrátili domů. Byl to milostivý čas. Mezi další pocity patřil klid, pokoj, spokojenost, radost a duchovní, kulturní a intelektuální naplnění. Díky za pozvání, Karole Lovaši. Dík za povzbuzení, kterého se nám od tebe a tvých farníků dostalo. **Eva Kyšková**

Z proslovu P. Karola Gottschalka Lovaše k rodákům v Božejově (17. 5.): "Vzpomínat mohou jen živí. Žijme svůj život tak, abychom měli důvod vzpomínat. (...) I tím, že jste přišli, jste dali příklad svým dětem a vnoučatům, že budovat vztahy má smysl. Neraďte mladým příliš, jak mají žít. Nemělo to velký smysl ani u nás. Buďme spíše připraveni na to, když nás osloví s prosbou o radu či pomoc. Je důležité, aby si život zařídili po svém, nakonec, jako i my sami. Díky všem pádům, kotrmelcům a fackám, které jim život dá, mají šanci stát se silnými a moudrými. Dovolme jim to."

Jak jsme navštívili kapli Panny Marie Bolestné v Kámeni

Dne 6. dubna jsem se na pozvání manželů Dvořákových z Kámena, spolu s několika farníky z Pacova a naším panem farářem P. Jaroslavem Šmejkallem, zúčastnila postního setkání v kapli Panny Marie Bolestné v Kámeně. Toto pozvání, které přijali také někteří farníci z černoické a pelhřimovské farnosti, mě potěšilo, neboť bylo součástí přípravy na Velikonoce, a také jsem si chtěla tuto kapli, která byla v letech 2018–22 rekonstruována, prohlédnout. A návštěvy jsem opravdu nelitovala.

Hned při vstupu do kaple mě upoutala u portálového oltáře socha Panny Marie Bolestné s mečem v srdci, připomínající Simeonovo proroctví. Připomněla jsem si, že Maria je blízko zejména těm, kteří prožívají bolest. V různých dobách za ní lidé přicházejí se všelijakými kříži, trápeními, a právě u ní nacházejí sílu, útěchu, pomoc.

Skrze svou matku se Ježíš zpřítomňuje ve chvílích neskutečné bolesti, utrpení, zklamání, aby nám řekl, že je blízko každému z nás. Díky pacovskému rodáku a bývalému pracovníku pelhřimovského muzea panu Janu Tomáškoví jsme se toho hodně dozvěděli nebo si oživilí - vše nám podrobně vysvětlil: co znamenají symboly umučení Ježíše Krista (sloup, kříž, žebřík, kopí, houba), nesené anděly, rozmístěnými okolo oltáře.

Pohovořil o výzdobě kaple, připomněl všech sedm bolestí Panny Marie, z nichž první je právě proroctví Simeona, který jí předpověděl těžkou budoucnost Božího Syna, a také to, že její vlastní duši pronikne meč. Proto ji na Slovensku uctívají jako Sedmibolestnou Pannu Marii a její svátek si církev připomíná 15. září.

Dozvěděli jsme se, že kaple vznikla přestavbou původní malé kapličky a že ji nechal postavit pravděpodobně v letech 1667–71 pán na Kámeni, Zvěstově a Libouni Jan Kryštof Malovec, který zastával vysoké a čestné úřady v českém království a nechal také přestavět původní gotický hrad na raně barokní zámek, jehož podoba se s určitými změnami zachovala dodnes.

V kapli nechal vybudovat rodinnou hrobku, a tomuto účelu přizpůsobil výzdobu i vnitřní vybavení kaple, která byla podřízena raně baroknímu pohřebnímu rituálu. Světlo, které do ní pronikalo, umocňovalo pocit pomíjivosti pozemských hodnot, a tak prohlubovalo

víru v Boha.

Bohužel pozdější úpravy kaple narušily mystiku celého prostoru.

Zajímavá pro nás byla informace o castru doloris, což můžeme z latiny přeložit jako hrad smutku, tzv. smrtoslavné lešení, vybudované okolo katafalku pro uctění památky zesnulého.

Přestože castrum doloris bývalo do-

časnou výzdobou kostelů (jen pár let), zde v kapli vydrželo minimálně 50 let po smrti Jana Kryštofa Malovce. Podle toho se můžeme domnívat, že kaple byla jakousi ochranou skořápkou castra doloris, jakožto pomníku kámenického pána.

Při prvních úpravách v polovině 18. století vznikly i oba dva boční oltáře a kazatelna, které byly vytvořeny právě z Malovcova castra doloris. Dozvěděli jsme se, že o stavbě kaple se nedochovaly žádné listiny, o jejím vzniku vypovídají jen pamětní desky nad hlavním vstupem a nápis na náhrobku stavebníka. Z podrobného vyprávění pana Tomáška mnou otřásla pověst o třech sestrách, z nichž jen jedna se mohla stát hradní paní. Měla to být ta, jejíž zasazená ratolístka se ujme a bude se zdárně vyvíjet. Větvičky dvou starších sester po čase uschly, větvička té nejmladší se rozvila do krásy, což jí obě sestry záviděly. Pak se ale zaradovaly, když vyšlo najevo, že porušila slib panenství a že čeká dítě s mladým rytířem z okolí. Když pak porodila synáčka, krvežíznivé sestry ho zakopaly u lípy na jižní straně dnešní kaple a ji zaživa zazdily do stěn hradu.

Foto: Milan F./Mapy.cz

Jejich radost z ohavného činu, který jim měl zajistit vládu na panství, však netrvala dlouho, neboť do roka obě zmizely neznámo kam. Na místě, kam zakopaly nebohého chlapečka, dle legendy vyrůstá od té doby tráva ve tvaru věnce a každou půlnoc o úplňku se na hradě ozývá nářek týrané nejmladší sestry. Louce se pak začalo říkat Panenská.

Roku 1667 dal Jan Kryštof Malovec obehnat místo zdí se čtyřmi kapličkami, zbudovat na něm dnešní kapli a vysvětit ho jako hřbitov. Zeď, kapličky i menší hřbitov však byly okolo roku 1832 zničeny kvůli výstavbě silnice.

Po zajímavém vyprávění pana Tomáška jsme ještě navštívili sakristii a prohlédli si bohoslužebná roucha a doplňky používané při mších. Nalezli jsme zde i sochu sv. Jana Nepomuckého z 18. stol., která se nacházela v jedné ze čtyř dnes již nedochovaných kapliček.

Prohlídku jsme zakončili modlitbou křížové cesty, připravenou Josefem Civínem, a snažili se prožívat s Ježíšem jeho utrpení a moc jeho lásky k nám. Posílení vírou, že na všechny životní těžkosti nikdy nejsme sami, že se Ježíš svým utrpením ztotožňuje s každým trpícím

Foto: Markéta Remešová/Mapy.cz

a jeho rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat, jsme přijali pozvání manželů Zemanových k nim domů.

Po vzájemném sdílení o víře a smyslu života, po sdělování zážitků z křížové cesty na Křemešníku, ze mše a z pelhřimovských kurzů Alfa jsme naši návštěvu zakončili modlitbou růžence. Kéž náš Pán na přímlovu Panny Marie svou láskou proměňuje srdce, aby bylo schopné přijímat lásku Boží i lidskou, abychom jako opravdoví poutníci naděje kráčeli tímto svatým rokem a šířili Boží lásku a milosrdenství!

Bůh je milostivý

Po cestě domů jsme si ještě sdělovali zážitky, ale také nás udivovala zloba a krutost zmíněných sester. I náš pan otec Jaroslav další dny v kázáních varoval před stále živenou zlobou, která se objevuje i v Bibli, kdy se zákon nectí, ale pod rouškou jeho ochrany se používá ke zlému. Většinou jsou obviňovány ženy, jako by se to mužů netýkalo.

Příběh o Zuzaně, který se četl při mši svaté, myslím hned v pondělí, to dokazoval. S udivující vychytralostí falešných výpovědí byla na nevinnou Zuzanu nachystána tak dokonalá past, že byla veřejným shromážděním obviněna z cizoložství, a tím i odsouzena k smrti. Ale dobrý a spravedlivý Bůh, který zná skryté věci a ví všechno dřív, než se to stane, vyslyšel hlas Zuzany a prostřednictvím Daniela usvědčil křivě přísahající soudce.

Z Písma svatého zaznívá: Hospodin je milosrdný a milostivý. „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ říká cizoložné ženě a říká to i nám.

Děkuji všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli ke krásnému prožití tohoto odpoledne, za zorganizování, výklad, modlitby a požehnání, dovoz a odvoz, pohoštění i za milou společnost. Největší poděkování jako vždy patří Pánu Bohu.

Marie Simandlová, Jetřichovec

Chvojnov - **Nanebevzetí Panny Marie**

Chvojnov je nenápadnou vesnicí ležící ve členité krajině asi pět kilometrů severovýchodně od Pelhřimova. Spolu s dalšími 25 obcemi tvoří jednu z místních částí tohoto města. Obec se rozkládá mimo hlavní silniční tahy. Ze všech světových stran se ale k vesnici sbíhají místní komunikace lemované opravenými kříži.

Cesty prozrazují, že pro tamější obyvatele je Chvojnov neodmyslitelným duchovním centrem. Důležitost potvrzuje i fakt, že ačkoli má obec 69 stálých obyvatel, kostel v neděli navštěvuje asi 150 lidí.

Když dorazíte na náves, prastarého kostela si možná na první pohled ani nevšimnete, protože je ve svahu ukrytý mezi korunami lip. Kolem kostela zůstal zachovaný hřbitov (*foto z věže kostela vpravo*), což není u farních kostelů našeho vikariátu běžné. Hroby vytvářejí několikařadý prstenec. Samotný kostel má barokní štít, ale jinak si uchoval gotickou podobu, již získal před husitskými válkami.

Donedávna bylo uváděno, že kostel založil biskup Tobiáš z Bechyně v roce 1296, tato informace ale nemá oporu v pramenech. Chvojnov je se svým kostelem prokazatelně poprvé zmiňován v rejstříku

Foto: autor

Působivá klenba zachycující
scénu glorifikace Panny Marie

papežských desátků v roce 1352. Z první poloviny 14. století by měla pocházet věž. Její vnitřní stavba prošla před čtyřmi lety společně i se třemi zvony rozsáhlou rekonstrukcí.

Nutno podotknout, že zvonové hlavice nesou opravdové unikáty, které v našem vikariátu nemají obdoby. Malý zvon Čtyř evangelistů pochází z roku 1443, střední zvon Panny Marie je z roku 1507. Poslední velký zvon Všech svatých odlil roku 1543 slepý zvonař Matěj Špic.

Presbytář a loď jsou z doby po polovině 14. století. Zasvěcení Nanebevzetí Panny Marie je zmiňováno v roce 1677. Na počátku 18. století proběhla generální oprava a k původní gotické lodi byl přistaven barokní západní štít.

Interiér kostela je sympatický svojí světlostí a přehledností. Velmi citlivě se stavitelům podařilo propojit dynamické baroko s výrazovými prvky gotiky. V interiéru presbytáře se zachovaly cenné gotické fresky z doby kolem roku 1400. Vnější stranu triumfálního oblouku a klenbu presbytáře pokrývá barokní freska na téma glorifikace Pan-

Čtyři evangelisté

Panny Marie

Všech svatých

ny Marie z roku 1691. Z inventáře zaujme gotická kamenná křtitelnice ze 14.–15. století a barokní křtitelnice z roku 1679.

Velký kus práce na zvelebení chrámu zanechali P. Zdeněk Šilhánek a P. Josef Hanžl. Roku 1988 za P. Šilhánka byl obnoven krov lodi a presbytáře kostela. Za P. Hanžla byla v období let 2009–2011 opravena všechna okna v kostele, pořízeno nové osvětlení, nové lavice na kůr a pod kůrem.

V neposlední řadě je vhodné zmínit sochu Panny Marie na hlavním novogotickém oltáři, která je oděna ve zlatém rouchu. Toto znázornění symbolicky odkazuje na žalm 45, který zpíváme o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Snad nikde jsem nepoznal podobně uctivé ztvárnění naší nebeské Matky jako právě ve Chvojnově.

Květinová výzdoba často chytne za srdce i příchozí věřící.

Panna Maria je neodmyslitelně spjatá nejen s chvojnovskou farností, ale i s oběma dalšími, které jsou dnes spravovány stejným knězem. Společně tvoří tři mariánské farnosti, ve kterých se nachází i řada kapliček zasvěcených Panně Marii (*viz část Kostely, mše, poutě*). Jak můžete vidět na fotografiích, žádný ze zdejších kostelů není monumentální. Všechny jsou prostými venkovskými kostely.

Zachotínský kostel Narození Panny Marie byl původně gotický, v roce 1718 ale prošel radikální barokní proměnou. O přestavbu kostela se zasloužil pražský arcibiskup hrabě František Ferdinand z Kunenburgu. I tento kostel je velmi světlý a čistý. Z vnitřního vybavení lze zmínit dřevěnou křtitelnici z roku 1725. Předsíň kostela, v níž naleznete výklenek se sochou Panny Marie Lurdské, je kryta osmibokou lucernou s cibulovitou bání.

Nad presbytářem se nachází sanktusová věžička. Vnější plášť kostela prošel v letech 2021–22 celkovou rekonstrukcí, nyní je tak opravdu krásnou dominantou návsi. O nedělních mších přichází na 30 věřících.

Působivou dominantou své obce je také **kostel Jména Panny Marie ve Vyskytné**, který se rozprostírá v mírném svahu uprostřed hrazeného areálu.

Jedná se o velmi kvalitní vrcholně gotickou sakrální architekturu ze 70.–80. let 14. století. Původ chrámu, jenž byl zpočátku zasvěcen svatému Mikuláši, lze datovat až do 13. století. Ves i kostel patřily do řečického panství. Z nařízení biskupa Tobiáše z Bechyně byl kostel opevněn. V roce 1908 prošel kostel regotizací. Pro laika je tedy relativně oříšek odlišit pozdější úpravy. V interiéru překvapí zbytky nástěnných maleb. Dle posledního sčítání kostel navštěvuje 41 věřících.

Ve Vyskytné stojí za zmínku také krásná barokní dřevěná zvonice ze 2. poloviny 18. století, jejíž založení se údajně datuje do 13. století. Nalezneme ji nezvykle vzdálenou od samotného kostela. Osazena je dvěma zvony – sv. Prokop pochází z roku 1555, menší Jména Panny Marie z roku 1952. V období 2010–2011 byla provedena kompletní obnova stavby.

Tomáš Březina

kostel v Zachotíně

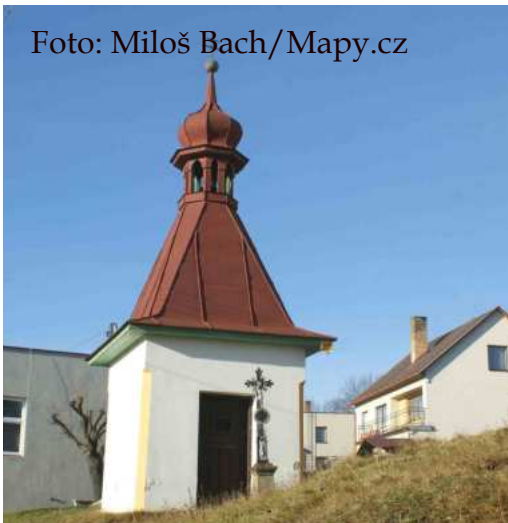
kostel a zvonice ve Vyskytné

A nyní už jen obrazem: kaple ve všech farnostech

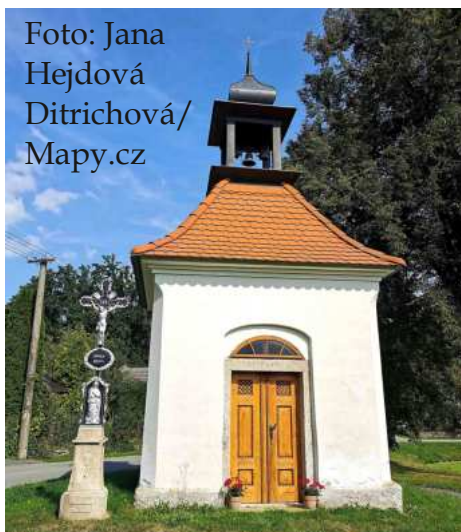
Olešná

Foto: Miloš Bach/Mapy.cz

Služátky - Nanebevzetí P. Marie

Foto: Jana
Hejdová
Ditrichová/
Mapy.cz

Onšovice - sv. Václava

Foto: drobnepamatky.cz

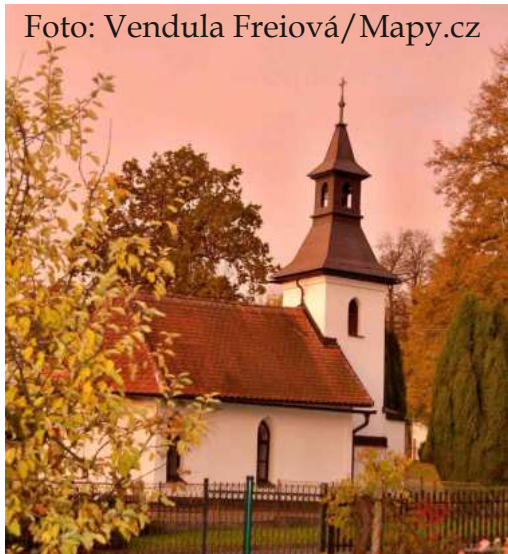

Kojčice - sv. Jana Nepomuckého

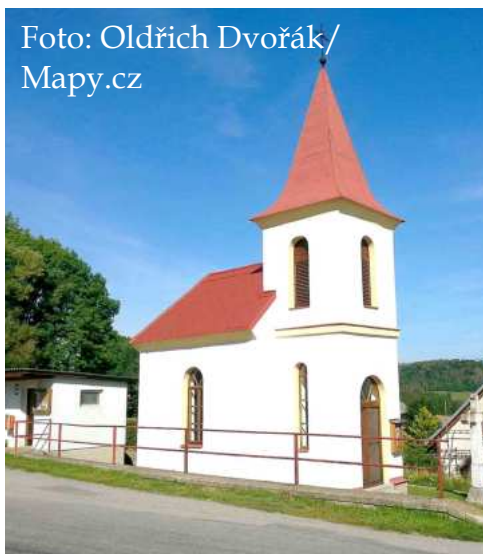
Útěchovičky- P. Marie Sedmibolestné

Foto: Vendula Freiová/Mapy.cz

Žirov - sv. Václava

Foto: Oldřich Dvořák/
Mapy.cz

Evangelické (toleranční) kostely:

Strměchy

Foto: Oldřich Dvořák/Mapy.cz

Opatov

Foto: Wikipedie

KOSTELY, MŠE A POUTĚ

1) farnost Chvojnov:

farní kostel Nanebevzetí Panny Marie - mše St 18 (zima 17h), Pá 18 h, Ne 8 h - pouť neděle kolem 15. 8.

kaple sv. Jana Nepomuckého v Kojčicích – pouť kolem 16. 5.

kaple Nanebevzetí Panny Marie ve Služátkách

– pouť pátek kolem 15. 8.

kaple v Olešné – pouť sobota kolem 15. 8.

kaple sv. Václava v Onšovicích – pouť kolem 28. 9.

kaple Panny Marie Sedmibolestné v Útěchovičkách

– pouť kolem 15. 9.

dále kaple v Dehtářích, Chválově, Plevnici, Rybníčku, Stríteži pod Křemešníkem

+ toleranční kostel ve Strměchách

přifařené vsi: Dehtáře, Onšovice, Vadčice, Kojčice, Olešná, Chválův, Plevnice, Pobistrýce, Rybníček, Služátky, Strměchy, Útěchovičky, Strítež pod Křemešníkem

2) farnost Vyskytná:

farní kostel Jména Panny Marie - mše Čt 17 h, Ne 11.00

- pouť neděle kolem 12. 9.

dále kaple v Branišově, v Jankově a v Sedlístích

+ toleranční kostel v Opatově

přifařené vsi: Jankov, Opatov, Polánky, Branišov (u Vyskytné, ne u Větrného Jeníkova), Sedliště

3) farnost Zachotín

farní kostel Narození Panny Marie - mše Čt 18, Ne 9.45

- pouť kolem 8. 9.

kaple sv. Václava v Žirově – pouť kolem 28. 9.

přifařené vsi: Častonín, Petrkov, Žirov

předešli kněží Chvojnov

1948-53	P. Vincentius KUBŮ
1953-55	P. Josef KNÍŽE
1955-60	P. Sidonius VODIČKA
1960-68	P. Jiří Jan BENDA, OPraem
1968-88	P. Pavel ŠTEMBERK
1988-90	P. Karel PLAVEC (výpomoc P. František PEROUTKA)
1990-95	P. Josef HANŽL, CSsR (spravováno z Pelhřimova, výpomoc tehdy trvalý jáhen Jaroslav Max KAŠPARŮ)
1993-99	P. Zdeněk ŠILHÁNEK, CSsR
1999-2001	P. Josef BŘICHÁČEK, CSsR
2001-02	P. Mariusz RATYŃSKI
2002-06	P. Maxmilián Roman RYLKO, OPraem (spravováno z Mladých Bříšť)
2006-11	P. Josef HANŽL, CSsR
2011-21	P. Jozef Gabriel LABUDA, OPraem
2021-23	P. Jan DOLEŽAL
2023-24	P. Jozef FEKETE, SJ

předešli kněží Vyskytná

1955-66	P. Ferdinand ŠÍT (výpomoc ze Chvojnova)
1957-67	spravováno ze Zachotína
1967-79	spravováno z N. Rychnova
1979-95	spravováno z Pelhřimova (výpomoc ze Chvojnova)
1993-2002	spravováno ze Chvojnova
2004-2021	spravováno z N. Rychnova a Pelhřimova
od 2021	spravováno z Chvojnova

předešli kněží Zachotín

1957-67	P. Jaroslav KOUREK, CFSsS
1968-86	P. Jan Kříž (výpomoc ze Chvojnova a Pelhřimova)
1988-99	spravováno z Chvojnova a Pelhřimova
1999-2006	spravováno z M. Bříšť
2006-2011	spravováno z N. Rychnova
od 2011	spravováno z Chvojnova

Posláním každého z nás je vytvářet jednotu

P. Bc. Rudolf Benedikt MACHALÍK (* 1971 v Šimonovanech na Slovensku). R. 1997 vstoupil k premonstrátům v Želivě, r. 2010 byl vysvěcen na kněze. Nejprve působil v Poličce, následoval Trutnov, poté Kostelec nad Orlicí a do loňska byl farářem v Novém Městě nad Metují a vikářem vikariátu Náchod. Jeho koníčky jsou otužování, historie (jak celosvětové, tak i místní události).

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Už jako chlapec jsem rád ministroval a měl velké štěstí na ThDr. Josefa Kočnera, faráře v mých rodných Šimonovanech. Působil u nás přes 40 let a za tu dobu z farnosti vyšlo šest kněží. Jako ministranti jsme ho obdivovali a on se k nám choval moc hezky. Přirozeně nás povzbuzoval ke kněžství, ale tehdy jsem povolání ještě necítil. Až po návratu z vojny začalo mé povolání dozrávat, i když jsem ho stále odkládal. Myslel jsem, že by mě bavilo být záchranářem, nechal se zaměstnat v nemocnici jako sanitář a věřil, že služba zdravotníka bude mou cestou. To ale nedopadlo. Ale právě u lůžek nemocných jsem se naučil naslouchat lidem a vnímat i vlastní lidství - a padlo rozhodnutí být knězem. Bylo to zpečetění toho, co ve mně zrálo.

Co se Vám na Vámi spravovaných farnostech líbí?

Při své pastorační praxi jsem se od jednoho konce královéhradecké diecéze (Želiv) dostal až na její druhý konec (Náchodsko). Každá farnost byla jiná, něčím charakteristická a krásná, s jinými výzvami a možnostmi. Zjistil jsem, že pastorační zkušenosti nelze kopírovat, ale je důležité naslouchat lidem. Vždy pro mě ale bylo důležité, aby každý člen společenství věděl, že kněz ho má rád a vnímá jeho životní příběh. Dodnes mám krásné vzpomínky a vztahy ze svých předchozích působišť.

V současných farnostech jsme na cestě vzájemného poznávání. Každá farnost je jiná, ale všude funguje parta lidí, na které se můžu spolehnout a jsou pro své komunity jistotou a pro mě zárukou komunikace a spolupráce. Přirozeně základnou je Chvojnov, kde

bydlím a kde probíhají četné aktivity. Je radostí mít kolem sebe živé a aktivní společenství, které nečeká, co pan farář vymyslí, ale samo nabízí podněty a nápady, jak víru žít a předávat dál. Někdy se cítím jako v pohádce, když nemusím povzbuzovat děti k ministrování a farníky k návštěvě mší. Když v neděli kráčím do kostela, je moc hezké pozorovat, jak se postupně shromažďují věřící napříč generacemi.

Jaká je Vaše pastorační zásada (heslo, motto)?

K té také musí člověk dospět. Když jsem byl vysvěcen na kněze, měl jsem pocit, že musím zachránit celý svět, ale postupně jsem zjistil, že ten už zachránil Pán Ježíš - a já jsem jen nástrojem v jeho rukou a musím s ním počítat. Pro mě osobně je důležité, abych zvěstoval Krista, ne sebe, a život z víry byl svědectvím o hodnotě vztahu s ním. Jeden moudrý kněz mi kdysi sdělil zkušenost, jak je důležité naučit se mít rád lidi, i když to není lehké. A proto se pořád učím mít rád lidi.

Jaká má být podle Vás být církev 21. století?

O tom se hodně mluví. Církev vždy tvoří lidé se svými slabostmi, selháními, ale i nadějí; lidé, kteří chtějí milovat a být milováni. Máme historickou zkušenost skoro dvou tisíc let, kdy církev musela reagovat na problémy doby, v níž právě žila. Dnešní člověk je víc úspěšný a musí pečlivě vybírat, jaký styl života ho víc přibližuje k Bohu - a jak získat co nejvíc kvalitních zkušeností potřebných k vlastnímu posvěcení. To je velká výzva pro celou církev od papeže až poslední vnímající dítě. Je třeba, aby každý pokřtěný usiloval o svůj osobní růst a sám aktivně rozvíjel právě ty cesty poznání Boha, které mu pomáhají. Přirozeně je to společenství, kde všichni pociťujeme sounáležitost a potřebu stát při sobě, být jeden druhému oporou, sestrou i bratrem. Musíme se ubránit velkému pokušení světa a nevidět v bližních konkurenci, ale novou příležitost milovat. Myslím, že pojem milovat není jen hezká a zbožná fráze, ale osobní zkušenost s konkrétním člověkem a situací.

Myslím, že posláním každého z nás je vytvářet jednotu, a ne rozdělení, a vnímat krásu duchovního života.

kontaktní údaje

P. Rudolf Benedikt Machalík, 731 402 382, rudolf.benedikt.machalik@dicb.cz
web: farnost-chvojnov.cz
Instagram: [farnost_chvojnov](https://www.instagram.com/farnost_chvojnov)

Když se spojí modlitba, svornost a fara se zahradou

Už na první pohled to tu vypadá idylicky. Tichá návěs s nápisem „Svornost udržme“ na pomníku padlých, kostelík mezi hroby, jak to bývalo dřív, a fara dosud ohrazená zdí, s kvetoucí zahradou. Jako by se psal rok 1925. A krize víry v dalších sto letech jako by se tomuto koutu vyhnuly. Uvnitř fary je bohatě prostřený stůl, na zdích fotky z četných akcí. Ty potvrzují, že chvojnovská farnost nejen vede ve statistikách věřících, ale hlavně že se tady zřejmě zdravě sebevědomá víra opravdu žije. Co za tím stojí?

„Určitě je to tradice. Tady se chodilo do kostela vždycky,“ vysvětluje Marie Sejková. Ta se o chvojnovský kostel a faru stará s Jitkou Talichovou, která připomíná, že se tu lidi z okolních vsí vzájemně znají, byla tu totiž spádová škola.

„A je tu parta lidí, kteří drží pohromadě,“ přidává se Václav Bartoň, který se stará o technické věci. A vypočítává, co se ve farnosti svépomocí opravilo. Před dvaceti lety za P. Šilhánka to byl krov kostela, na který dali lidé dříví zdarma. „Pan Roubík z Kojčic to namaloval, scházelo se tu o sobotách spousta lidí, i nevěřící. A podobně i mezi lety 2019 a 2022, kdy jsme opravovali zvony – od stolic přes úchyty po nová srdce. Lidi není problém sehnat. A dorůstá mladá parta kluků, ty se snažíme s otcem Benediktem podchytit, což se jemu daří líp,“ říká Václav Bartoň, který je též - stejně jako Roman Březina - akolytou.

Další možnou příčinou zdejší „hojné žně“ je - překvapivě - farní zahrada. Dnes je to spíše rarita. Rozlehlé prostranství obehnané zdí slouží celé farnosti a dodává květinovou výzdobu do kostela.

„Vypěstujeme na záhonech mečíky, kosatce, jiriny i květiny na dušičky,“ vypočítává Jitka Talichová. Nechybí ani tařička, kterou měl rád P. Štemberk. Zahrada dobře „zapadá“ i do výuky náboženství, která probíhá v pátek. „Před třemi lety se nám podařilo opravit všechny učebny. Snažíme se tu vytvořit rodinné prostředí a navodit přátelskou atmosféru. Před samotnou výukou se děti mohou vydovádet na zahradě. Snad i díky tomu jsou sdílné, rády se svěří s tím, co prožívají,“ říká katechetka Lenka Březinová, která učí náboženství už tři desítky let, dnes ji pomáhá Lucie Bartoňová. „A jsme velmi rádi, že na faře žije kněz. Je úžasné, když jsou děti na zahradě a on se zastaví a promluví s nimi,“ doplňuje katechetka.

Na farní zahradě se scházíme v nejkrásnější možné době - v máji.

Na náboženství pak navazuje večerní mše, druhý pátek v měsíci je dětská. Další péči o děti přebírá mládež, která se vrací ze SŠ a VŠ. Funguje tu každých 14 dní Spolčo i Sboreček a fara „žije“ díky víkendovkám a letním táborům, kdy účastníci spí ve stanech nebo na faře.

A kněží byli a jsou ochotni faru takto otevřít. Otec Benedikt sem loni přišel z Nového Města nad Metují, města velkého jako Humpolec.

„Tam jsem vstával s výhledem na renesanční náměstí, byl tam hodně kulturní život. Už jsem starší, takže změna nebyla lehká, ale pokud se snažím své kněžství žít, tak se to dá. A jsem tu spokojen,“ usmívá se.

Těší ho, že tu není anonymita. „Vyjdu a hned: ‚Dobrý den, pane farář, jak se máte?‘ Je to pro mě radost,“ vzpomíná na letní tábor, při němž ho nerozhodilo ani vrzání pantů při chození dětí na toalety.

Celá ta souhra okolností a lidí pokračuje dalším kamínkem mozaiky. Z modliteb organizátorů letních táborů před 6 lety vyrostla chválová kapela, která organizuje mj. celonoční adorace.

„Právě na táboře jsme vnímali, že se toužíme modlit víc, že to potřebujeme. A zdejší kněz nám vždy důvěroval a vyhověl – což není běžné. I starší farníci nás zasvěcují do věcí, „nedrží“ si je pro sebe, a tak i my mladší víc vnímáme odpovědnost za farnost,“ říká Tomáš Březina (*vedle řady aktivit i spoluvůrce našeho časopisu*). Toto je v kostce chvojnovský „recept“ na živou vícegenerační farnost, která se díky aktivním laikům snaží zvládnout i rotace kněží, jakých tu nebylo málo.

Teď se ale zastavme u dalších dvou farností, kde tolik „štěstí“ nemají

a o to větší úsilí musí hrstka ochotných lidí vyvíjet. „My jsme zvláštní farnost, protože každou chvíli patříme jinam. Když jsem byl malý, patřili jsme pod Rychnov, pak pod Pelhřimov, dokonce i pod Novou Cerekev,“ říká Stanislav Páral. Na bedrech jeho rodiny leží velká část péče o vyskytenskou farnost – manželka Miroslava s dcerou Terezou (*autorkou maleb kostelů na obálce časopisu*) zajišťuje květinovou výzdobu, druhá dcera Anna spolu s Radkou Běhalovou varhanničí. Adventní věnec a vánoční suché vazby vyrábí Zdeňka Jonášová, s vánoční výzdobou pomáhají i další. O úklid kostela se během roku dělí šest rodin, při údržbě a opravách pomáhá Martin Fridrichovský.

Z duchovních aktivit funguje růženec, modlitby matek, májové pobožnosti či smírná adorace s výstavem Nejsvětější svátosti. Ve farnosti je i akolyta Jiří Jaroš. V postě připravuje Radka Běhalová scény s biblickými postavkami. „Poslední dobou se bojím dalších prázdnin, protože se většinou loučíme s knězem, a vítáme s novým. A pořád tak začínáme znovu,“ dodává Stanislav Páral.

„Když se odstěhují mladí lidé, je to znát. Tři děvčata se vdala jinam, je po nich prázdný,“ doplňuje jeho žena Miroslava. V této situaci je povzbuzením každá „drobnost“ – třeba letos pokřtění 18letého muže. Nebo když v zimě uspořádali nově předvánoční koncert. „Byli jsme napjatí, kdo přijde. A byl jsem šokován: úplně plný kostel, všem se to líbilo a chtějí to opakovat,“ vypráví Stanislav Páral, který koncert

Může fotka s tolika mladými biřmovanci vzniknout jinde než ve Chvojnově?

Fara ideálně využita jako základna pro letní křesťanský tábor.

uvodl i svým slovem. „Bylo to narychlo a byl dobrý nápad to vyhlásit rozhlasem. Zhasli jsme, osvětili jen oltář, takže tam byla pěkná atmosféra. A přišlo i hodně nevěřících,“ doplňuje Miroslava Páralová s tím, že je zajímavé, že i při běžné mši se občas objeví i lidé odjinud.

Podobná situace je v Zachotíně, kde jsou hlavní oporou manželé Anežka a Josef Plátovi, kteří ale přímo v Zachotíně nebydlí. „Posledním farářem, který sídlil na tamní faře, byl P. Kříž. Když šel po návsi, s každým se zastavil, věřícím i nevěřícím. A sám si zajišťoval i vánoční stromky. A udělalo se hodně oprav – vnitřky, lavice, vytápění, nábytek.... Za P. Šilhánka tam bylo i deset ministrantů. Teď jsem ve všední den kostelník, lektor a ministrant v jednom,“ usmívá se Josef Plát.

Zatím se ještě daří sehnat ženy na výzdobu a úklid. A některé ani do kostela nechodí. Místní „spojkou“ Plátových je bývalá starostka Lenka Dědicová, která větrá kostel a odhazuje sníh, ale také už třetím rokem spolupořádá akce před Vánoci (s betlémy, scénkami a zpíváním). Na předvánoční koncert se sejdou místní i chalupáři, mnozí nevěřící.

„Co se ale týká liturgie, nikdo se nechce angažovat,“ říká Anežka Plátová. „My víme o aktivitách ve Chvojnově, ale u nás o to není moc zájem. I do náboženství se málokdo hlásí, přitom tradice výuky je tady dobrá. A také nám přibývají roky, v zimě je náročné jezdit, já auto neřídím,“ dodává. Ve všední den je v Zachotíně asi sedm lidí.

Mají šanci se všechny tři farnosti setkávat? „Musíme si přiznat, že společně vlastně nic neděláme. Možná i proto, že nám mladým chybí v Zachotíně i ve Vyskytné naši vrstevníci. Ale určitě by bylo hezké víc mezi sebou jako farnosti komunikovat,“ zamýšlí se Tomáš Březina.

Ve Chvojnově umí propojit to moderní s tím tradičním. Průvod Božího Těla se koná za každého počasí.

„Když k nám jezdili kněží z Pelhřimova, nabízeli třeba společnou pouť na Svatou Horu,“ vzpomíná Miroslava Páralová. Otec Benedikt připouští, že je to výzva zkusit něco časem uspořádat společně.

Nyní k některým akcím podrobněji. V Chvojnově drží průvod o Božím Těle, tradici obnovil P. Max Rylko. „Dokonce máme dělostřelce, který střílí moždírem při požehnání,“ usmívá se Václav Bartoň.

„Nekompromisně se zastaví doprava a každá vesnice má svůj oltář – Služátky, Kojčice, Chvojnov a Útěchovičky,“ doplňuje Tomáš Březina s tím, že lidé nejen přijdou, ale podílejí se i na úklidu. To oceňuje i otec Benedikt: „Ve velkých městech často lidé přijdou na poslední chvíli a hned po konci jdou pryč. Ale tady lidé opravdu spolupracují.“

Na běžný úklid kostela se v Chvojnově podle Jitky Talichové schází 10 až 12 žen, muži zase pomáhají při sečení zahrady. Obavu, že by dobrovolníci neměli své nástupce, Jitka Talichová nepřipouští: „Pán Bůh to zařídí.“ Právě toto odevzdání a vědomí, že celé je to Boží dar, se zdá pro Chvojnov typické. Stejně jako schopnost najít praktické řešení. „Při opravě krovu památkáři řekli, že na střeše musí být šindel. Ten by se ale musel stále natírat. A kdo tam poleze? Tak pan Rou-bík pozval památkáře, který napsal dobrozdání, že nevidí rozdíl mezi šindelem a krytinou Bramac,“ vzpomíná Václav Bartoň. Další plán je drenáž a záchrana dřevěného inventáře v kostele před červotočem.

Ve Chvojnově ale nechtějí jen „konzervovat“, hodlají jít s dobou. Důkazem budiž společný profil farností na Instagramu, o který pečuje Terezie Medová. Sdílí se tam ohlášky, plakáty i videa. Z akcí roku pak děti na Spolču vytvářejí nástěnku, která připomíná, co společně ten rok prožili. Vše je týmová práce. „Kvůli změnám kněží byly ty poslední roky těžké. Ale myslím, že každý sem přinesl něco dobrého. A určitě Pán ví, proč to muselo být. Modlíme se za kněze, bez něj si faru neumíme představit,“ vysvětluje Tomáš Březina.

Před každou mší svatou nechybí růženec, ženy mají společenství matek. Otec Benedikt také chodí na chvály či adorace a je k dispozici i pro zpověď či rozhovor. Na zdejší chvály, konané co měsíc, jezdí i lidé z okolí, u přímluvných modliteb též vypomáhají „přespolní“. A hudební talent je tu také hojně zastoupen – jen varhaníků je tu šest.

Samozřejmě že i tady děti na náboženství ubývá, bývalo jich 40, teď jich je 25. A stejně jako Zachotínu či Vyskytné se Chvojnovu nevyhne „odliv“ mladých. Přítomní s nadsázkou mluví o křesťanské „láhni“: že tu vychovávají děti, které v dospělosti odejdou. Ale když funguje generační návaznost, přijde zadostiučinění. „Dělá mi radost, že ty, které jsem učila, dneska samy vedou menší děti. Jsme vděční, že tu máme kněze. A základem je společná modlitba, která nese všechny akce – od vánočních her přes výrobu paškálků až po adorace, má velkou sílu“ zdůrazňuje Lenka Březinová. Nejvíc ji těší, když děti z věřících rodin strhnou pro aktivity na faře i děti z „nekostelních“ rodin a ona se jim i jejich rodičům může přiblížit a nabídnout něco hlubšího.

Možná právě tento „misijní“ rozměr dává naději, že Chvojnov není žádný „svatý skanzen“, jak by si někteří mohli myslet, ale že je tu i velká naděje do budoucnosti.

Jan Mazanec

Misijní jarmark

Žehnání automobilů: Na cesty s požehnáním a pomocí

Vozový park je pro charitní terénní služby nepostradatelný. Díky podpoře se mohou pečovatelky, sestřičky domácí péče a sociální pracovníce dostat ke klientům v celém našem regionu. Při požehnání automobilů prosili zaměstnanci za to, aby vždy bezpečně dorazili tam, kde je lidé potřebují.

Dne 30. dubna prožila Charita Pelhřimov výjimečný okamžik – navštívil ji totiž okrskový vikář P. Josef Sláčík, aby požehnal vozovému parku, který den co den slouží pečovatelkám,

sestřičkám a dalším pracovníkům. Ti se prostřednictvím těchto automobilů vydávají do domácností klientů po celém regionu, aby jim poskytl potřebnou péči, podporu a lidskou blízkost.

"Společně jsme se modlili za bezpečné cesty, za ochranu všech, kdo automobily používají, a také za ty, za kterými míříme – za seniory, nemocné i rodiny v těžkých životních situacích. Přímlyvy jsme pak zakončili prosbou – Pane, doved' nás vždycky k cíli," říká Jiří Smrčka, ředitel Charity Pelhřimov.

Významnou součástí tohoto setkání bylo i požehnání zcela nového automobilu Škoda Fabia 1.0 TSI 70 kW M5F Selection, který byl pořízen díky podpoře Kraje Vysočina, dotace Fondu Vysočiny, v rámci programu Investujme v sociálních službách 2024.

Část nákladů byla uhrazena i díky štědrým dárcům letošní Tříkrálové sbírky. "Tato investice je pro nás důležitým krokem ke zvýšení dostupnosti terénních sociálních služeb," doplňuje k nákupu Jiří Smrčka.

"Naší prioritou zůstává poskytovat kvalitní a efektivní péči lidem v jejich přirozeném prostředí – doma, tam, kde se cítí nejlépe. Rozšíření a obnova vozového parku nám pomáhá naplňovat toto poslání s ještě větší odpovědností a profesionalitou. Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat," dodal Jiří Smrčka.

Tomáš Březina, Charita Pelhřimov

Jarní Sbírka potravin přinesla téměř tři tuny pomoci

V Charitní záchranné síti při Charitě Pelhřimov stále přibývá těch, kteří se ocitli v tíživé životní situaci a mají problém pokrýt svoje životní potřeby. Právě na ně každý půlrok myslí tradiční Sbírka potravin, tentokrát se konala v sobotu 26. dubna. Laskaví dárci věnovali pro potřeby lidí v nouzi celkem 2 904 kilo potravin a drogerie. Získané dary budou pomáhat přímo v našem regionu.

Sbírka letos vyšla na 4. dubnovou sobotu. Jedná se o jednu z největších charitativních akcí v zemi. Lidé při ní dávají pracovníkům a dobrovolníkům část ze svého nákupu, aby pomohli ostatním.

"Máme velikou radost, že lidé jsou stále ochotnější pomáhat těm, kteří se dostali do nepříznivé situace. Ačkoliv nám nečekaně vypadl jeden obchodní řetězec, sbírka překonala loňské jarní kolo o téměř 400 kilo," sdělila vedoucí Charitní záchranné sítě Jana Žižková.

Na úspěchu jarní sbírky mají kromě štědrých dárců značný podíl takřka tři desítky šikovných a obětavých dobrovolníků. "Máme opravdu skvělé dobrovolníky, často přivádějí i další rodinné příslušníky, aby při sbírce pomohli. Oslovit se je daří i díky spolupráci s Fokusem Vysočina. Jsou milí, pozorní, srdeční, musíme před nimi opravdu smeknout! Právě oni odvádějí největší kus práce," říká Jana Žižková. Letos opět přiložili ruku k dílu i klienti Domova Jeřabina

Foto: Tomáš Březina, Miroslav Galko, Dominika Dufková

v Pelhřimově a děvčata z janštejnského a počáteckého výchovného ústavu. S přepravou potravin a drogerie do skladů Charitní záchranné sítě pomáhali dobrovolní hasiči z Pelhřimova a z Pacova. "Děkujeme všem, kteří se zapojili," doplňuje Jana Žižková.

Od poslední Sbírkky potravin poskytli pracovníci pelhřimovské Charity jednorázovou materiální pomoc (potraviny/hygiena) 463 osobám. Potraviny jsou rozdělovány potřebným, kteří jsou klienty Charity Pelhřimov (tzn. že mají potvrzeno z hmotné nouze nebo jiné státní instituce, že se nachází v akutní nouzi).

V Pelhřimově bylo letošní kolo sbírky jiné, protože se nekonalo v místním Penny Marketu. Dle výsledku je ale vidět, že štědré dárci změna nezaskočila. V tamějším Kauflandu přinesla sbírka 1 625 kilo potravin a drogerie, v Bille pak 952 kilo. Překvapivý výsledek přinesla i sbírka v pacovském Albertu, kde lidé přispěli 757 kilo potravin a drogerie. Celkem tak dárce věnovali 2 904 kilo zboží. Díky darům se podařilo opět zásobit Charitní záchranné sítě v obou městech. Nyní je dostatek zboží pro ty, kteří se v našem regionu ocitnou v hmotné nouzi.

Kaufland, Pelhřimov	1 625 kg	15 dobrovolníků
Billa, Pelhřimov	953 kg	9 dobrovolníků
CELKEM ZA PELHŘIMOV	2 147 kg	23 dobrovolníků
Albert, Pacov	757 kg	5 dobrovolníků
DOHROMADY S PACOVEM	2 904 kg	29 dobrovolníků

Tomáš Březina, Charita Pelhřimov

Dobroty i výpěstky ze Senior klubu potěšily návštěvníky poutě a pomohou Charitě

Každý rok v dubnu se členové charitního Senior klubu s chutí pouštějí do příprav na kamenickou pouť. Letos si dali senioři opravdu záležet a nachystali pestrou nabídku domácích produktů.

Návštěvníci si mohli vybrat z voňavého cukroví, ochutnat domácí kečup, hořčici, sirupy, nakládanou zeleninu nebo bylinkové směsi. Zájem byl i o vlastní výpěstky.

Děkujeme všem, kteří se do této krásné aktivity jakkoliv zapojili. Svým úsilím jste nejen obohatili nabídku jarmarku a přispěli k jeho příjemné atmosféře, ale zároveň pomohli dobré věci. Celkový výtěžek z prodeje podpoří činnost místní Charity. Díky vám máme možnost pokračovat v pomoci tam, kde je jí nejvíce potřeba. Společně ukazujeme, že i zdánlivě obyčejné pečení nebo pěstování může mít neobyčejný význam.

Tomáš Březina, Charita Pelhřimov

Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat!

**Charita
Pelhřimov**

Pokoj vám všem! Drazí bratři a sestry, toto je první pozdrav vzkříšeného Krista, dobrého pastýře, který dal svůj život za Boží stádce. I já bych si přál, aby tento pozdrav pokoje vstoupil do vašich srdcí, k vašim rodinám, ke všem lidem, ke všem národům, k celé zemi. Pokoj vám!

Je to pokoj vzkříšeného Krista, neozbrojený a odzbrojující, pokorný a vytrvalý. Pochází od Boha, který nás všechny bezpodmínečně miluje. Stále máme v uších hlas papeže Františka, který žehnal Římu i světu toho velikonočního rána. Dovolte mi, abych navázal na požehnání: "Bůh nás miluje všechny a zlo nezvítězí!"

Jsme všichni v Božích rukou. Proto se nebojte, spojte se ruku v ruce s Bohem i mezi sebou a jděme vpřed. Jsme Kristovi učedníci. Kristus nás předchází. Svět potřebuje jeho světlo. Lidstvo ho potřebuje jako most, aby mohlo být dosaženo Bohem a jeho láskou. Pomozte nám také vy, pomozte si navzájem budovat mosty dialogem, setkáváním, sjednocením všech, abychom byli jedním lidem žijícím v míru.

Děkuji papeži Františkovi! I všem bratrům kardinálům, kteří mě vybrali za Petrova nástupce, abych kráčel s vámi jako sjednocená církev, usilující o mír, spravedlnost, pracující jako muži a ženy věrní Ježíši Kristu, beze strachu, abychom hlásali evangelium a byli misionáři.

Jsem synem svatého Augustina, který řekl: „S vámi jsem křesťan a pro vás biskup“. V tom smyslu můžeme všichni kráčet k vlasti, kterou nám Bůh připravil. Musíme společně hledat, jak být misijní církví, která buduje mosty a dialog, schopnou přijímat jako toto náměstí s otevřenou náručí všechny, kdo potřebují naši lásku, přítomnost, dialog a lásku. *(následoval španělsky pozdrav diecézi v Peru, kde papež působil...)*

Všem vám, bratři a sestry v Římě, v Itálii, na celém světě: chceme být synodální církví, která kráčí, která vždy hledá pokoj, která vždy hledá lásku, která se vždy snaží být blízko zejména těm, kteří trpí.

Dnes je den modlitby k Panně Marii Pompejské. Naše Matka Maria chce vždy kráčet s námi, být nám nablízku, pomáhat nám svou přímlovou a svou láskou. Rád bych se proto modlil společně s vámi. Modleme se společně za toto nové poslání, za celou církev, za mír ve světě a prosme o tuto zvláštní milost Marii, naši Matku. **vira.cz**

Nového papeže ovlivnil latinskoamerický styl života

Ke zvolení nového papeže už si asi každý našel řadu textů od povolaných odborníků, zejména teologů. Proto jsem pro náš časopis vybral autora, od kterého bychom psaní na téma papež nečekali. Je jím Mnislav Atapana Zelený (*1941), český etnolog a spisovatel, který se při průzkumu mezi amazonskými Indiány nechal adoptovat do jejich kmene a pravidelně se tam vracel. (hm)

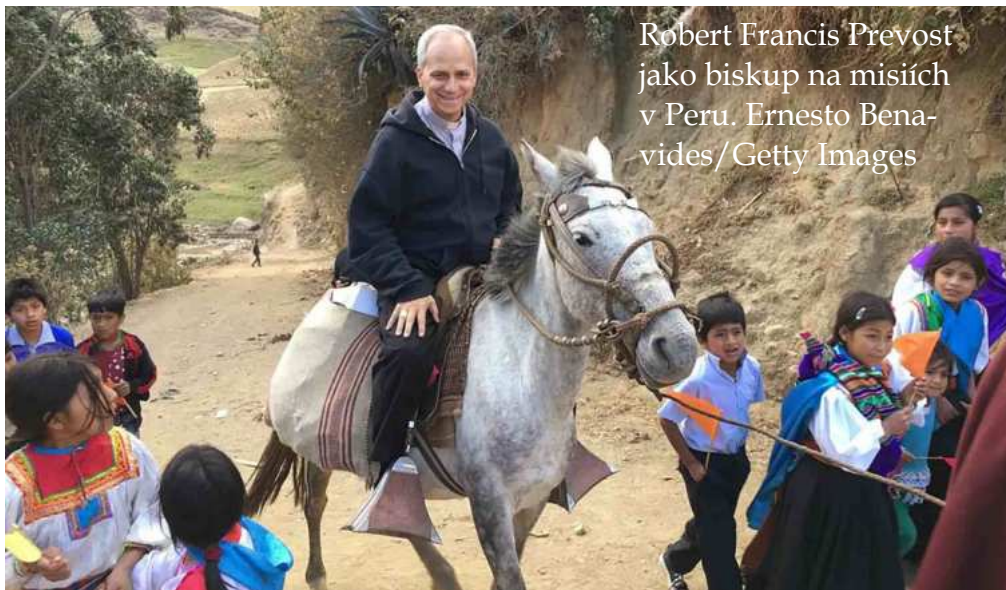
Musím se přiznat, že mě volba nového papeže velmi potěšila. Pestrý rodinný původ Lva XIV. a jeho osobní život je mi příslibem naslouchání z mnoha stran. Francie, Ekvádor, Španělsko, Peru, USA, Vatikán.

Obzvlášť jeho dlouhodobé misijní činnosti v Peru, v Chulucana, Trujillo či v Chiclayu, v oblastech peruánské chudiny departamentu Piura i dávných předkolumbovských civilizací Vicú, Mochica, Chimú, Lambayeque s mnoha památkami, pyramidami či zlatým pokladem Pána ze Sipánu, mi dávají tušit, že i jich si zvědavý mladý augustinián Robert Francis Prevost se zájmem všiml.

A jsem přesvědčen, že měl i úzký vztah k indiánským obyvatelům Peru, vždyť za ním jezdili augustiniánští řeholníci z pralesního Apurí-maku i Iquitosu. To vše působí, to vše člověka, a zejména duchovně vyspělého, formuje. Právě latinskoamerický způsob života, který ovlivnil život a jednání papeže Františka, zřejmě ovlivnil i nového papeže. Jsem přesvědčen, že podlehl latinskoamerickému prostředí s kouzlem všeobecného poklidu, úsměvnosti, prostoty, radosti ze života i každodenní víry v dobro.

Necítíl tam náš každodenní tlak byznysu, honby za vyššími zisky a HDP, blahobytem a vyšší mírou odlidšťující technologie, to vše pro-tkané a prolezlé neustálými politickými proklamacemi omílajícími vše dokola, zákony, vyhláškami, omezeními a sliby mizejícími v prvním dešti, které se nám v Evropě pletou do osobních životů ze všech stran a znemožňují radost ze života. V Peru se papeži Lvu XIV. nic takového do jeho misijní práce nepletlo, podobně jako Františkovi.

Jeho vstupní řeč se nesla z vatikánského balkonu ke všem bez rozdílu, nikoli, jak někteří naši komentátoři v ní chtěli cítit politický akcent.

Robert Francis Prevost
jako biskup na misiích
v Peru. Ernesto Bena-
vides/Getty Images

Žádná politika ani u Františka, ani u Lva XIV. Jejich vystoupení a projevy se nesly na vlnách něhy, pohody, klidu, radosti a míru všem.

Lev XIV. nebude pokračovatelem linie Františka, což si někteří z komentátorů takzvaného pokrokového křídla katolické církve u nás i jinde přáli. Ani se na první představení z balkonu neoblékl do prosté bílé sutany, jak si jeden z komentátorů přál, aby se od toho symbolicky odvíjel jeho pontifikát jako ten Františkův. Nebude kráčet v cizích stopách, to je nedůstojné. Musí být svůj, a proto si vzal tradiční oděv papeže se všemi náležitostmi, což mnohým naznačovalo návrat ke konzervativnímu křídlu Vatikánu. A proč ne? Co je na tom špatného?

Vše musí být v rovnováze. Ostatně, není bez zajímavosti, že nedaleko jeho misijního peruánského sídla Chulucana leží městečko Buenos Aires, v jehož argentinské verzi se narodil a žil papež František.

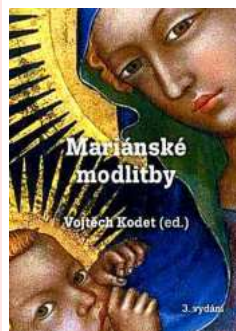
Zdá se mi, že Lev XIV. bude zdrženlivější a jeho pontifikát se víc držet tradičních hodnot, i když ne přímo konzervativních, ale ve stylu latinskoamerického jednání, laskavosti vůči všem lidem, věřícím i nevěřícím, indiánům, černochům, zambům, mulatům, kreolům, mesticům, stojícím nalevo i napravo, chudým i těm nejchudším, protože všichni jsme v rukou Božích. Jak to Lev XIV. řekl ve svém inauguračním projevu a načerpal v Peru, stejně jako to papež František načerpal v Argentině. Viva!

(Z www.lidovky.cz)

Ranní promluvy papeže Františka z Domu svatě Marty obsahují silné myšlenky, konkrétní příklady a krátká duchovní povzbuzení, která se člověku dostanou pod kůži. Papež v nich hovořil o smrti, hříchu a ďáblu, ale i pomlouvání či duchu tohoto světa. Úplně nejvíc ale rozjímal o milosrdném a milujícím Bohu. Učil nás trpělivě milovat druhé, odpouštět, s radostí sloužit a s nadějí kráčet dál.

Záměrem editora (Vojtěcha Kodeta) bylo shromáždit ty nejkrásnější mariánské modlitby naší církve a nabídnout je v praktickém formátu modlitební knížky. Výběr modliteb sahá od starokřesťanských modliteb přes známé modlitby, jako je Zdrávas, Pod ochranu tvou, růženec či mariánské litanie až po oslovující modlitby známých světců i posledních papežů - včetně papeže Františka.

Spisovatel Aleš Palán přináší portréty duchovních různých církví, kteří nějak vybočují z představy běžného Čecha o "farářovi". Katolickou církev zde mj. zastupuje P. Jan Wirth, který působí v nejzápadnějším koutě naší diecéze, u Klatov. Je farář a zároveň hospodaří na farmě, mnozí ho tak znají ze sedla koně či kabiny kombajnu. "Spíš než pastýři jsme honáci nebo krmiči," říká s nadsázkou.

V srdci muže třímají tři velké touhy: podstoupit boj, prožít dobrodružství a zachránit krásnou paní. Jenže často mu chybí boj s temnotou, se zármutkem a pochybností, strach z ponížení a zranění. Nové vydání knihy, která souvisí s tématech přechodových rituálů Richarda Rohra, vybízí muže k tomu, aby objevili to dobré v sobě a jejich synové v nich pak měli skutečný vzor.

P. Marián Pospěcha mluví o tom, jak nám Bůh věří: "Říká: „Nezapomeň na to, že Ti věřím. Proto jsem Ti dal život. Těšíš se velké důvěře, kterou do Tebe vkládám“. Takže Bůh nám nedal život, abychom do "doklepali". Protože nebylo by pak lepší dát život někomu, kdo by si ho na rozdíl od nás víc vážil a líp by ho naplnil?" Za tip děkujeme Pavlu Dvořákovi.

Pět až sedm kilometrů pravidelně běhá Bonaventura neboli "Bony", která je v juniorátu Školských sester svatého Františka. Ráda by si v budoucnu zaběhla půlmaraton. Nejen o svém koníčku, ale i o tom, jak reagují lidé na její hábit, mluvila v Českém rozhlase, který připravil seriál Život s Bohem. Jeho součástí je i díl se spisovatelkou Petrou Dvořákovou, která o zážitku v klášteře napsala knihu.

Daniela v 17 letech odešla od Boha a rozhodla se "vybudovat si kariéru ve světě". Stala se úspěšnou krupíérkou, vedla kasino v Moskvě... Zažila i pistoli u hlavy a únos. Navzdory luxusu cítila prázdnotu v srdci. "Dnes jsem ráda, že jsem pochopila Boží lásku a odpuštění a vrátila se k němu," sdělila ve svědectví na festivalu United.

Tip na pouť: Křemešník - naše diecéze

Ať se nacházíme v našem vikariátu kdekoliv, vždy se nám naskytne pohled na majestátný zalesněný vrch, jehož nynějším poznávacím znamením je rozhledna Pípalka. Historie poutního místa na Křemešníku se začala psát před 470 lety. Roku 1555 zde spadl pelhřimovský měšťan Matouš Chejstovský

Foto: Vysocina.eu

do opuštěného stříbrného dolu. V zoufalství učinil Bohu slib, že když bude zachráněn, vystaví dřevěnou kapli zasvěcenou Nejsvětější Trojici. Tak se také stalo. V roce 1572 převzalo nad místem patronát město Pelhřimov. V polovině 17. století nahradil původní stavbu zděný kostel. Kvůli rostoucímu zájmu věřících byl v letech 1710-20 postaven barokní poutní chrám na půdorysu kříže. Zasvěcení Nejsvětější Trojici se obtisklo i do chrámové výzdoby. Číslo tři je nejsnáze rozpoznatelné na pozoruhodném trojstranném oltáři. K místu neodmyslitelně patří kaplička sv. Jana Křtitele se zázračným pramenem, která je s kostelem propojena od roku 1906 křížovou cestou. Využijme letošního Svatého roku a vydejme se na **křemešnickou pouť (14.-15. června)**. (tb)

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulý úkol, kapli v Těchorazi, (viz foto vlevo) uhodly Marie Nocarová a Monika Burianová.

Tipy na fotku štítu domu vpravo posílejte **do 15. 6.**

na mazanec@centrum.cz či na WhatsApp (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které tímto patří poděkování.